

กวางป่ากับพวงอุงุ่น

กวางป่าวิ่งไปในเพิง อุงุ่นเพื่อซ่อนตัวจากการตามล่า ของนายพราน

" ขอให้ข้าซ่อนตัวด้วยเถิดนะอุงุ่น "

กวางป่ากล่าวอย่างนอบน้อม อุงุ่นก็อนุญาต

เมื่อพรานตามมาถึงบริเวณนั้นแต่ไม่พบกวางป่า ก็จึง วิ่งไปอีกทางหนึ่ง

กวางป่าเห็นว่าปลอดภัยแล้วจึงกัดพวงอุงุ่นอย่าง เฮอร์ตอ้อย

" เจ้ากินข้าทำไมเพื่อนเอ๋ย "

ตัวอุงุ่นถามอย่างน้อยใจ กวางป่าจึงว่า

" ถ้าข้าไม่กินเจ้า ก็มีคนอื่นมากินเจ้าอยู่ดีนั่นแหละ "

ขณะที่กัดกินพวงอุงุ่นเอง พรานอีกคนหนึ่งผ่านมาเห็นว่ามียางสิ่งเคลื่อนไหว อยู่ใต้เพิงอุงุ่นจึงเล็งธนูยิงใส่

กวางป่าทันที

กบกับหนู

หนูแก่ตัวหนึ่งเดิน ทางแรมรอนมาจนถึงลำธารที่ชายป่า หนูต้องการจะข้ามไปยังฝั่งตรงข้ามจึงเข้าไปหาเจ้า

กบ ตัวน้อยที่ริมลำธาร แล้วเอ่ยขอให้กบช่วยพาข้าม ลำธาร แล้วเอ่ยขอให้กบช่วยพาข้ามลำธารด้วย

กบน้อยมองหนูแล้วปฏิเสธอย่างสุภาพว่า

" โห่ ฉันนะตัวเล็กพ้อๆ กับท่าน แล้วจะพาท่านข้ามไปได้ อย่างไรกันล่ะจ๊ะ "

แต่หนูไม่ยอม กลับอ้างว่าตนเป็นสัตว์ผู้อาวุโสกว่า ถ้ากบ ไม่ช่วยตนก็จะไปป่าวประกาศให้สรรพสัตว์

ทั้งหลายรู้ถึง ความใจดำของกบ

เมื่อถูกขู่เข็ญเช่นนั้น กบจึงต้องจำยอมให้หนูเอาเท้าผูก กับเท้าของตนแล้วก็พาว่ายน้ำข้ามลำธาร แต่ทว่าพอ

ว่ายน้ำไปได้แค่ครึ่งทางเท่านั้นกบก็เริ่มหมดแรง

ก่อนที่ทั้งคู่จะจมน้ำตาย เขี้ยวตัวหนึ่งก็โฉบลงมาจิกเอา ทั้งกบและหนูไปกิน

กากับนกนางแอ่น

นกนางแอ่นถามกว่า

" เจ้าว่าชนของข้ากับชนของเจ้า ใครจะงามกว่ากัน "

กามองชนของตนแล้วตอบว่า

" ข้าว่าชนของข้าก็สวยดีนะ "

นกนางแอ่นขยับปีกพลางว่า

" แต่เจ้าดูสิ ขอนของข้าดูสวยเป็นพิเศษในฤดูร้อน อย่างนี้ "

กาจึงกล่าววว่า

" ก็จริงนะ แต่ชนของข้างามทุกฤดู ไม่ว่าฤดูใดมันก็จะดำเช่นนี้ "

กาบ้ายอ

สุนัขจิ้งจอกเห็นกามี เนื้อชิ้นโตอยู่ในปาก จึงเอ่ยว่า

" เพื่อนกาเอ๋ย ตาของเพื่อนช่างงามราวกับตาเหยี่ยว ปีกก็เป็นเงางามดั่งปีกนกอินทรี ข้าอยากรู้แน่กว่าถ้าเพื่อนร้องเพลง เสียงของเพื่อนจะไปเพราะเพราะ ฟังเพียงใด "

กาได้ฟังคำบื้อยอกก็ชอบใจ รีบอ้าปากร้องเพลงอวด สุนัขจิ้งจอกทันใด

เมื่อกาอ้าปาก ชิ้นเนื้อก็ตกลงมาที่พื้น สุนัขจิ้งจอก ก็เข้าไปคาบ เนื้อแล้ววิ่งจากไปทันที

กาหลงฝูง

เพราะความไม่พอใจในตัว เอง กาตัวหนึ่งจึงไปเก็บ ขนของนกยูงที่สลัดทิ้งไว้มาปักแซมใส่ขนของตน จนเต็มตัว ด้วยหวังจะมีขนหลากสีส้นสวยงามอย่าง นกยูงบ้าง

" ข้ามีขนงามกว่าขนต่างๆ ของพวกเจ้า ข้าไม่อยู่กับ พวกเจ้าดีกว่า "

การังเกียดพวกพ้องของตนแล้วออกจากกลุ่มเข้าไป ปะปนอยู่กับฝูงนกยูง

พวกนกยูงเห็นกาหลงเข้ามา ก็พากันรุมจิกตีจนขนนกยูง ที่แซมอยู่ที่ตัวนั้นหลุดกระจายไป เหลือแต่ขนจริง สีดำสนิท

กาดำถูนกยูงขับไล่ออกจากฝูง ครั้นกลับไปหาพวก ของตนก็ไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วย

กาดำอยากเป็นหงส์

กานั้นมีขนสีดำสนิท และเป็นเงางาม แต่ทว่าพวกกา กลับมิได้พึงพอใจในความเป็นตัวเอง

พวกกาเห็นว่าหงส์นั้นมีขนสี ขาวสะอาดบริสุทธิ์ ก็พากันนึกอิจฉา และ ยากที่จะมีขนสีขาวเช่นนั้นบ้าง

"สงสัยว่า คงเป็นเพราะหงส์ ชอบลงอาบน้ำอยู่เสมอ และ ก็ยังพำนักพักอาศัยอยู่ใกล้ สระน้ำด้วย"

กาดำหนึ่งคิดคะเน กาดำอีกตัวหนึ่งจึงสนับสนุนว่า

"นั่นนะสิ ถ้าพวกเราว่ายน้ำบ่อยๆ และ พักอยู่ใกล้สระน้ำ เราก็คงจะขาวเหมือนหงส์นะ"

เมื่อเห็นดีเห็นงามด้วยกันเช่นนั้น พวกกาก็พากันละทิ้ง เทวสถานอันเป็นที่พำนักพักอาศัยมาตั้งแต่เดิม แล้ว พากันอพยพไปอยู่ที่ริมสระน้ำ

พวกกาชวนกันลงเล่นน้ำทุกวันและใช้ ขนเป็นประจำ อย่างหงส์แต่พวกมันก็มีได้มีขนที่ขาวขึ้นแต่อย่างใด

กาดำยังคงมีขนสีดำสนิทเช่นเดิม แต่ทว่ามันไม่อาจมี ความสุขดังเดิมเพราะสถานที่ใหม่นั้นมิได้มีอาหาร การ กินอุดมสมบูรณ์เหมือนที่เคยอยู่ ดังนั้นพวกกาก็ อุดตายกันหมดในเวลาต่อมา

ไก่ฟ้ากับสุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์

สุนัขจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ตัวหนึ่งเดินผ่านมาเห็นไก่ฟ้าเกาะอยู่บนกิ่งไม้ สูงข้างทาง

มันอยากจะกินไก่ฟ้าเป็นยิ่งนัก จึงคิดหาอุบายแล้วเอ่ยขึ้นว่า

"ไก่ฟ้าเอ๋ย ท่านช่างเป็นสัตว์ที่งดงามนัก ปีกของท่านมีสีอัน สดใสมากหลายสี ปากก็งดงามไม่เหมือนใคร อยากจะ รู้ จังว่าถ้าท่าน หลับตา แล้วจะงามอยู่หรือไม่"

ไก่ฟ้าได้ฟังคำยกยอ ก็หลงเคลิบเคลิ้ม รีบหลับตาอวดทันที

สุนัขจึงจอกก็รีบฉวยโอกาสนั้น กระโดดจับตัวไก่ฟ้าไว้ได้

เมื่อไก่ฟ้าพลาดท่า แต่ก็ยังมีสติ จึงเอ่ยขึ้นว่า

"จึงจอกเอ๋ย ก่อนตายข้าอยากฟังเสียงอันไพเราะของท่าน อีกครั้งได้ไหม"

สุนัขจึงจอกได้ฟังคำป้อยอกก็หลงกล รีบอ้าปากเห่าคำราม ไก่ฟ้าจึงรีบบินหนีจากไปทันที

แะกะกับหมาป่า

หมาป่ากล่าวกับฝูงแะ ว่า

"การที่เราต้องเป็นศัตรูคู่ อาฆาตกันมานานเช่นนี้ก็เพราะว่าสุนัข ที่เฝ้าพวกเจ้านั้นแหละเป็นมือที่สามคอย
เห่าคอยให้เราสองฝ่าย ต้องเป็นศัตรูกัน ถ้าไม่มีสุนัขพวกนี้ เราต่างก็คงอยู่อย่างสงบสุข พวกข้าไม่ต้องไล่
กัดเจ้า และพวกเจ้าก็ไม่ต้องคอยหนีข้า เรามาเป็นมิตรกันดีกว่านะ"

หมาป่าเจรจาหวานล่อมจนพวกฝูงแะ เห็นดีด้วย

โดยไม่คิดให้รอบคอบเสียก่อน ฝูงแะก็ตัดสินใจจับไล่พวกสุนัข เฝ้าฝูงแะไปเสียหมด

หลังจากนั้นพวกหมาป่าก็เข้าไปจับ แะกินเป็นอาหารได้อย่าง สะดวกสบาย

ที่มา

WWW.GOOGLE.COM